

O, împărate...

Lucian Hojbotă

Nu e demn de-a ta mărie, împărate, al meu port;
Mama mea-i croitoreasă, iar tatăl meu e mort
De-atâția ani, și bani să viu aici deloc n-avui
Și lăsa-i desaga goală numai păsu-mi să ți-l spui!
Împărate sfinte, eu salut cu stimă-al nost' drapel
Și, din inima-mi întreagă, mi-aș da viața pentru el
Și dacă m-ai chema oricând ca să lupt pentru popor
Aș lăsa-o și pe maica și-aș fi gata chiar să mor!
Căci îmi pasă, împărate, de acest norod pierdut
Și mă doare că pe tine nici un pic nu te-a durut
Când plecat-au frații noștri să muncească-n depărtări
Când, știi bine, țara noastră-i cea mai mândră dintre țări,
Și poartă-n sânu-i aur și pământuri demne de arat
Și-s în ea bărbați ca mine, care buni sunt la lucrat!
De ciocoi fără seamă care sunt buni doar să fure
Vă-ndurați – dar de săraci! De noi cine să se-ndure?
Nu-s bogat! Nu mi-i rușine, căci curat e banul meu
Și-i muncit cu trudă mare și frică de Dumnezeu!
Și sunt dornic să lucrez și să ajut pe cât mai mulți
– Țara asta are aur! Și eu vreau să-l scot din munți!
Sunt mulți leneși, căci printre noi numai leneșii mai sunt;
Pe bărbați i-ați alungat ca să muncească alt pământ!
Împărate, azi mă lepăd de al vostru legământ –
Sunt al țării! Nu al tău, nici al boierilor de rând!
Pot să zici orice vei zice, chiar să mă îngâni cu moartea
Nu dau-napoi! Căci dacă mor, Dumnezeu îmi știe partea
Ce-am avut-o-n lumea asta, vezi atuncea bogăție!
Dar n-am să mor flăcău, stăpâne, nici cu turma m-eți vâna,
Căci eu vreau să-mi fac o soartă și s-o las apoi cuiva!
Neamul meu n-are să moară așa nebun cum e al vostru –
Are să-și găsească tihna și are ca să-și afle rostul
În dreptate, nu-n avere, cum pe juni i-ați înăscut;
Nu fi lacom, ci muncește și-o să ai ce ai de-avut...

Însă, stai... Ce știe despre toate astea-un om ca mine?
Eu sunt simplu, vin din vatră și vorbesc fără rușine,
Fără simț de seamă! Te și-ntrebi "Ăsta ce vrea?!"
N-are-a face prin ogradă vre o trudă sau ceva?!
Ce-și tot bagă nasul și se tot aprinde-așa?!
Pentru el dreptatea e să n-aibă ce mânca...
Ducă-se cu pâcla-n zare înapoi la muma sa!"
Crede-mă-mpărate, povara mea e cea mai grea
Căci eu mor pentru dreptate – t-o confunzi cu altceva,

POEZII ONLINE

Iar de-i dreptatea o prostie, lasă-mă-n prostia mea!"